

“Je hebt vaak zelf niet door wat je voor iemand betekent”

Per 1 augustus neemt Peter Antes het stokje over van Arjen van den Akker als directeur van Penta Nova. Als je hem vraagt hoe hij hier terecht is gekomen, krijg je geen verhaal over ambitieuze functies of zorgvuldig geplande carrière stappen.

Het is een verhaal over mensen die in hem geloofden. Over de impact die een ontmoeting kan hebben op een mensenleven.

Het thema dat steeds terugkomt in zijn verhaal is dat van potentieel zien. Eerst als leerkracht, later als schoolleider en opleidingsleider. En nu als directeur van Penta Nova.

Een jongen uit Rotterdam-Zuid

Peter groeide op in een groot gezin waarin je zorgvuldig met geld moest omgaan. Merkschoenen waren bijvoorbeeld niet vanzelfsprekend. Om erbij te horen zocht hij al jong naar manieren om zelf wat geld te verdienen. Hij begon met een krantenwijk en later een folderwijk. Zo verdiende hij zijn eigen geld en had hij het gevoel er een beetje bij te horen. Terugkijkend op zijn jeugd doet hij dat zonder verwijt.

“Mijn ouders hebben het beste gegeven wat ze konden geven.”

Wel ziet hij hoe bepalend de mensen zijn geweest die onderweg iets in hem zagen wat hij zelf nog niet zag. Dat patroon herhaalt zich meerdere keren in zijn leven.

Toen bekend werd dat Arjen met pensioen wilde gaan, vroeg Peter zich terloops af: wie zou dat kunnen, zo'n taak? In gesprek met meerdere collega's bleek dat zij vonden dat deze rol hem juist goed zou passen. Pas toen begon hij zichzelf als potentiële directeur te zien.

“Dat leek mij in eerste instantie toch iets te hoog gegrepen voor een gewone jongen uit Rotterdam-Zuid.”

Meester Nieuwenhuis

Peter weet precies waar die overtuiging vandaan komt. Groep 6, midden jaren tachtig. Hij had een hekel aan school. En school had een hekel aan hem. In één groep gedroeg hij zich echter voorbeeldig, die van meester Nieuwenhuis. De les waar hij oplette, en waar hij na schooltijd het liefst nog even bleef.

Verbaasd was Peter toen hij juist door deze meester op het matje geroepen werd.

“Ik zie twee Peters. Ik zie een Peter buiten op het schoolplein waar ik niet zo blij van word. En ik zie een Peter in de klas. Die mag ik wel. Welke Peter is de echte?”

Pas veel later begreep hij wat meester Nieuwenhuis hem eigenlijk had gegeven. Er was iemand die voorbij zijn gedrag keek. Die hem liet zien wat er in hem zat.

Het maakte dat hij leerkracht wilde worden. Hij wilde er zijn voor kinderen die niet begrepen werden. Kinderen waar iedereen iets van vond. Zijn eerste klas had direct zo'n leerling. Een jongen die door collega's als lastig werd bestempeld. Peter herkende iets van zichzelf in hem.

Later, als schoolleider, verschoof dezelfde overtuiging mee. Niet alleen leerlingen verdienen het om gezien te worden. Dat geldt ook voor leraren, collega's en ouders.

“Ik geloof dat er in ieder mens meer zit dan op het eerste oog zichtbaar is.”

Het Penta Nova effect

Toen hij als student aan de schoolleidersopleiding begon, verwachtte hij vooral kennis op te doen over organiseren, financiën en leidinggeven. In plaats daarvan kreeg hij spiegels voorgehouden. Spiegels die hem bewust maakten van zichzelf en zijn eigen patronen.

“Bij Penta Nova hebben ze het leiderschapspotentieel dat in mij zat wakker gemaakt.”

Hij ontdekte dat hij leiding kon geven aan hoogopgeleide professionals met een sterke eigen visie. Dat hij mensen kon verbinden. Dat hij verschillende perspectieven samen kon brengen zonder dat de één hoefde te winnen van de ander.

Daarmee draait leiderschapsontwikkeling voor hem niet alleen om kennis, modellen of vaardigheden. Het gaat over mensen. Over de vraag wat iemand helpt en wat iemand soms in de weg zit. Penta Nova houdt hun studenten spiegels voor om potentieel zichtbaar te maken.

“Ik geloof in goede leiders,” vertelt Peter. “Goede leiders zien het potentieel in anderen en weten dat te stimuleren. Dan kan zelfs een jongen uit Rotterdam-Zuid directeur van Penta Nova worden.”

Een secure base

De afgelopen jaren gaf Peter leiding aan de schoolleiders- en middenmanagement-opleidingen van Penta Nova. Voor hem een secure base, een veilige basis. Een plek waar hij mocht experimenteren en fouten mocht maken. Waar hij niet hoefde te voldoen aan een bepaald beeld van leiderschap, maar zijn eigen manier mocht vinden.

Op de vraag waar hij afscheid van neemt, komt geen direct antwoord. Hij neemt de tijd om te onderzoeken wat de vraag bij hem oproept. Pas later vindt hij de woorden:

“Het voelt niet alsof ik iets achter laat. Misschien ben ik gewoon heel goed in het nu.”

Wat de nieuwe rol van hem vraagt, is voor Peter binnen een seconde helder: lef en hart. Hart betekent voor hem luisteren. Mensen zien. Verbinding zoeken en verschillende perspectieven serieus nemen. Lef begint op het moment dat er een besluit nodig is. Wanneer belangen botsen, onzekerheid blijft bestaan en anderen naar jou kijken voor richting.

In eerdere functies kon hij altijd nog even naar links of rechts kijken. Sparren met een directeur. Overleggen met een bestuurder.

“Straks kijken mensen naar mij.”

Met een glimlach vertelt hij dat hij niet kan wachten om te beginnen.

Relaties aangaan

Voor de toekomst van Penta Nova heeft hij een duidelijk beeld. Dat van een organisatie waar de relatie met studenten niet stopt na het uitreiken van een diploma. Waar schoolleiders, teamleiders en bestuurders elkaar blijven ontmoeten, van elkaar blijven leren en elkaar blijven ondersteunen.

“We verkopen geen opleidingen. We gaan relaties aan.”

Hij vertelt over leerkringen die jaren na afronding nog steeds samenkomen. Over oud-studenten die elkaar blijven opzoeken. Over leiders die elkaar blijven ondersteunen. Daar ziet hij een belangrijke opdracht voor de toekomst.

Een opleiding bij Penta Nova is het begin van een leiderschapsreis, niet het eindpunt.

Impact

Met vertrouwen kijkt hij uit naar zijn nieuwe functie. Hij kent de organisatie, de mensen en de bedoeling.

“Als onze opleidingen niets met je doen, hebben we het niet goed gedaan.”

Het is hetzelfde thema dat ooit begon bij een meester in groep 6. Een meester die zich jaren later nog eens aandiente. Toen Peter inviel tijdens een lesdag in Gouda opende hij de les met zijn verhaal. Over meester Nieuwenhuis. Over die twee Peters. Over wat één zin kan doen in het leven van een leerling.

Langzaam ging er in de groep een hand omhoog.

“Ik denk dat ik die meester ben.”

En daar zat hij.

Inmiddels schoolleider. Meester Nieuwenhuis.

Tijdens de lunch praatten ze een uur lang bij.

De meester die ooit zijn potentieel zag, zat ineens weer tegenover hem. Nu kon hij hem vertellen hoeveel hij voor hem had betekend.

“Dit was voor mij het mooiste moment in twaalf jaar Penta Nova. Je hebt vaak zelf niet door wat je voor iemand betekent.”

"Je hebt vaak zelf niet door wat je voor iemand betekent"